

HİÇ SÖNMEYEN MUM & BİR UMUT YAŞAMAK

Nisa altı yaşında dünyalar güzeli bir kızdı. Ankara'da ailesiyle yaşıyordu. Yaz tatilinde Yozgat'a babaannesinin yanına gelir ve bir süre orada kalırdı. Yozgat'a geldiği zaman babaannesinin evine yakın bir yerde oturan Beyza ve Elif ile vakit geçirirdi. Beyza ve Elif kardeşti. Hep beraber kumdan kaleler, pastalar yaparlardı. Nisa yine bir gün pasta yaptıktan sonra pastanın üstüne küçük bir dal parçası saplayıp şöyle dedi: "Kızlar bunu mum olarak hayal edelim, ben bu mumu zamanı geldiğinde üfleyeceğim!" Kızlar şaşırarak Nisa'ya sordu: "Tamam da Nisa zamanı ne zaman gelecek ki?" Nisa cevap verdi: "Ben iyileşince!" Kızlar afalladı, ne söyleyeceklerini bilemediler çünkü Nisa'nın mi nicik kalbinde bir delik vardı. Onu nasıl teselli edebilirlerdi ki? Ellerinden gelebilecek en masum şeyi yaptılar ve oynamaya devam ettiler. Her iki taraf da bilmiyordu ki Nisa'nın yaşaması da ölmesi de ihtimaller dâhilindeydi.

Nisa tıpkı diğer yaşlıları gibi rahatça nefes alacağı, özgürce koşacağı hastane koridorlarından uzak bir yaşamın olacağı günlerin geleceğine tüm içtenliğiyle inanıyordu. Çünkü Nisa ne zaman hastalansa hastaneye yatmak zorunda kalıyordu. Bazen ameliyat olması gerekirdi bazen de ilaç tedavisi görmesi gerekirdi. Elbette Nisa'ya ağır geliyordu ancak söz konusu sağlığı olduğunda yapabileceği bir şey maalesef ki yoktu. Bütün bu sıkıntılarına rağmen gülünce gözlerinin içi parlar; hayata renk katardı.

Bir süre sonra Beyza ve Elif oradan taşındı ve artık eskisi kadar sık görüşemediler. Aradan yıllar geçti ve Nisa artık on altı yaşına geldi. Kalbinde hâlâ bir delik vardı. Nisa iyileşebileceğine dair bir umut olduğuna inanıyordu. Bir gün ailesiyle doktora gitti ve Doktor, Nisa'dan bazı testler istedi. Tabi Nisa doktorun yapacağı açıklamadan habersiz mutluymdu. Bu tetkikler sonucu Nisa'nın çok acil ameliyat olması gerekiyordu. Nisa'nın olacağı ilk ameliyat olmadığı için hiç tedirgin olmadı. Doktor ameliyat gününü verebileceği en yakın tarihe verdi. Nisa hâlâ çok mutluymdu nasıl olsa önceki ameliyatları atlattığı bu ameliyatı da atlatacak kadar güçlüydü.

Aradan günler geçti ve ameliyat günü geldi. Ancak Nisa o gün gitmek istemedi. İçinde bir sıkıntı vardı. Korku değildi bu kocaman bir boşluk hissiydi sanki uçurumun eşiğinde gibiydi. Çok ağlayıp gitmek istemediğini söyledi. Ancak ameliyata gitmek zorundaydı. Ameliyat başladıktan sonra Nisa'nın kalbi durdu. Doktorlar ellerinden geleni yaptılar ancak Nisa hayata daha fazla tutunamadı. Artık geride ne bir Nisa kalmıştı ne de gerçek pastanın hayali mumunu üfleyecek dünyalar güzeli bir kız!

Elif ERCAN
10-B No:1448

HOŞÇA KAL ANNE

Güzel bir ilkbahar sabahıydı. Kahvaltımı hazırlarken arkadan gelen müzik sesine eşlik ediyordum. Bir an önce çıkmam gerektiğini hatırladım ve tabağımı alıp masaya geçtim. Bugün sınavlarımı vermiştim ve ailemin yanına dönecektim. Çok mutluydum ve trene yetişmem gerekiyordu.

Evdeki işlerimi halledip hemen yola koyuldum. Taksi çağırdım ve tren garına vardım. Fazla acele etmiş olacaktım ki daha trenin gelmesine bir saat vardı. Karşımdaki bankta yalnız başına oturan teyzeyi gördüm. Yanına oturmaya karar verdim. Selamlaştık ve biraz hoşbeş ettikten sonra teyzenin telefonu çaldı ben de yanımda getirdiğim kitabımı açtım ve okumaya başladım.

Birkaç dakika sonra teyze biletini uzatarak "Kızım bakar mısın, kaçta geliyormuş tren?" dedi. "Yarım saatin var teyze, saat bir trenine bineceksin." dedim. Telefonda konuştuğu kızı olmalıydı biraz kulak misafiri olmuştum. Telefonu kapattı ve teşekkür etti. Kitabımın ismini sordu. Kitabın ismi "HOŞÇA KAL ANNE" idi. Söyledim ve söylediğim anda teyze aniden duygulandı. Ona hemen yandaki büfeden su getirdim. Ne olduğunu sormadan "Yazarı kızım!" dedi. Teyzenin neden duygulandığını şimdi anlamıştım. Kitapta şiddete maruz kalan bir çocuk ve anneyi anlatıyordu ve bu yazarın kendi hikâyesiydi.

Teyze bana döndü, gözlerime baktı ve "Bu kitap sadece biri sende biliyorsun ama belki birinin duymasını sesini duyurmasına yardım eder." dedi. O sırada karşıdan bir tren geldi. "Bu mu benim tren?" dedi. Onaylar gibi başımı salladım. Elini öptüm ve gitti. O bankta bir kitap bir ben ve gözümde bir damla yaşla kaldım. Biliyordum o kitap sadece biri değildi...

Hira Nur YILMAZ

YALNIZLIĞIN SÜKÛNETİ

Kaldırımında yürüyordum. Kafama yeriymiş derinlere dalıyordum. Hava açık ve güneşli ama içimde bir karanlık vardı. Önümü göremiyordum. Belki de elimden tutan olurdu ama hiç kimseyi beklemedim, zira bu hayatta güvenin ne olduğunu öğrendim. İnsanların kendilerini çok akıllı zannedip birilerinin duyguları ile hareket ederek ona dayanamayacağını öğrendim. Çünkü insanın kalbi o kadar temiz değil. Hani Bununla ilgili bir söz vardır ya "Efme sırtını duvardan başkasına emanet. En kralının bile içinde vardır bir nebze ihanet!" Bana olan ihanet farklıydı; yıllar öncesinde Mülkiye İdadisinde sıramda oturuyordum. Sessizce bekliyordum. Herkes gülüşüyor ve eğleniyor, bende sessizce sıramdan onları izliyordum.

Hani insanın içine bir ateş düşer de çağrılmam ister ya bu ateş benim içimi yaktı. Onlara baktıkça kibirleri arttı ve çirkince bana bakmaya başladılar. Âmâ her insanın içi dışı bir olmaz ya, dıştan tebessüm ederken içten ağlıyordum. İdadideki çoğu kişiyi hoşnut etmek için elimden geleni yapıyordum. Lakin neden yapıyordum sebebini bilmiyorum. Belki de onlar da yalnız kalmasın. Mutsuz olmasınlar diye yapıyordum ama kimse beni idrak etmeye çalışmıyordu.

Bir gün gene İdadide sıramda otururken bir arkadaşım geldi ve benim halimi sanki ilk defa fark etmiş gibi "Ne oldu?" dedi samimiyetle. Bilmiyorum belki de bana samimi gelmişti. İşte o sanki bütün içimi dökesim gelmişti. O anki hisle her şeyi dedim. Beni anladığını düşündüm. Hatta dedi ki "Belki bir gün seni biri anlar. Elbet ki biri karşına çıkacak!" deyince güvendim. Özgünlüğüm ve güvenim arttı ve lakın yanıılmışım. Sınıf tan çıktıktan sonra bütün idadiye aramızda konuştuğumuz her şeyi anlatmış ve çok utanmıştım ama yıllar geçtikçe anlamıştım ki utanması gereken ben değil onlardı. Bunu temellendirmiştim ki: Hiç kimseye güven yokmuş ve kim senin senin yanında olduğuna güvenmeyecekmişsin. Birinin senin düşmanın olması için bile bir sözün yetebiliyormuş. Bu duyguyla güvensizlik ve yalnızlık içerisinde boğuşuyordum. Kuyunun içinde bağulup çığlıklarımı duyan kurtaran kimse yoktu. Bu kuyunun içinde kendi kendime sorduğum sorular beni yeyip bitiriyordu. Zira bu sorulara cevap vermek hayli zordu. Bunun sebebiyse koca şehirde yalnız olmaktı ama yalnız olmak öyle bişeydi ki görüldüğü gibi olmadığı gibi yaşaması çok acı vericiydi. Bu acı ateş gibi korlanarak yüreğimi besleyip duruyordu.

Yalnız kalmaktan insan ilk başta korkuyor çünkü senden ve yalnızlıktan başka kimse yok ama aslında öyle değilmiş. Yalnızlığın verdiği sükûnet hiçbir yerde yokmuş. Gidip derdini denize anlatır, dağları feryat eder, kedilere bulutlara anlatabilirmişiz. Çünkü anladık ki insana dert anlatılmaz. Böyle olduğu gibi yalnızlık bir şifadır aslında. İnsanları tanıdıkça duygularının köreldiğini görünce insan iyi ki yalnız kalmışım diyor. İnsan kendini tanıyabilme fırsatı elde ediyor. Aslında olan her şeyin olmadığını kavlıyor. Yalnızlığın ağır bir şey olduğunu bilse de tam tersi yalnızlığın olumlu bir şey olduğunu anlıyor. En önemlisi ise her karanlığın bir aydınlığı olduğunu kavlıyor. İyice anlamıştım bunu. Ve bu düşünce bulutundan çıktıktan sonra kaldırımında yürümeye devam ederken yerde gördüğüm Karahindibayı koparıp alarak kafamı yere eğmiş başımı kaldırdım. Sonra güneşe bakarak karahindibayı üfleyip aydınlığı selamladım.

İsa OCAK
10/B No:1425

SIRADAN NE DEMEK ?

SIRADANLIK

Dün gece kendisi için alışılmışın dışına çıktığından dolayı biraz hareketliydi. Yorgunluktan dolayı yıllardır üzerine sığamadığı yatağında öylece uzanmış yatıyordu. Nefes alma sesi ve horlaması duyuluyordu ki hala uyuyor olmalıydı. Dışarıda yağan yağmurun gök gü-rültüsüyle birden irkilerek uyandı. Sabah olmasına rağmen odasının içi karanlıktı. Herhalde evinin zemin katta olmasından dolayıdır. Dünkü geceyi tasavvur etmekten korkuyordu.

Odasının penceresi duvarın en üstünde ve küçük bir pencereydi. Yatağından doğrudu ve her zamanki gibi odasının bir köşesinde duran iskemleyi alarak üzerine çıktı ve dışarıyı gözetledi. Ona göre her şey her zamanki gibi sikiydi ve sıradandı. Tek fark bugün yağmur yağıyordu. Odasının içinin buz gibi olduğunu yeni fark etmişti. Eli istemsizce ısıncıya doğru gitti. Biraz olsun odanın soğuğu kırılmıştı ve elleri ısınmıştı. Hırkasını giydi ve yatağını biraz toparlayıp elini yüzünü yıkamaya gitti. Musluđu açtığında su akmıyordu. Bu alışık olduğu bir durumdu. Apartman yöneticisinin aidatları ödemeyenlere uyguladığı bir tarifeydi. Ama kendisinin bir suđu yoktu. Patronu bu ayki maaşının biraz gecikeceğini söylemişti. Aldığı maař tek başına yaşamasına rağmen kendisine zar zor yetiyordu. Tekrar odasına döndü ve gardırobunu açarak renksiz görünen ama kendisine göre kâfi olan üç kazağının arasından birini seğti giyindi ve mutfağa geçti. İki günden beri ocağın üzerinde duran çayın altını yaktı. Dolabın kapağını açtı ve içinde iki üç tane zeytin olan tabağı, bir kúp peyniri aldı ve kapattı. Çay hemen ısınmıştı. Üst raftan bir bardak alarak çayını doldurdu. Şeker kullanmıyordu hem yaşadığı hayat şartlarından dolayı hem de tercihi değildi. Gözü masanın üzerinde duran bayatlamış iki ekmeğe ilişti. Bir an içinde bakkala gidip ekmeğ almak geçti. Ama geri vazgeçti. Yađmurlu havalarda yürümeyi hiç sevmezdi.

Sandalyesine oturdu çayından bir yudum aldı. O sırada telefonuna iş arkadaşı Kâmil'den bir mesaj gelmişti. Mesajda onu evinin önünde arabayla beklediğini havasının değişmesi gerektiğini söylüyordu. Gezmeyi pek sevmezdi ama tek arkadaşı olan Kâmil'i kaybetme korkusu yaşıyordu. Çünkü Kâmil çok alıngan ve her şeye çok çabuk küsen bir kişiliğe sahipti. Hızla ağzına iki lokma bir şeyler tikiştirdi. Paltosunu aldı ve evden çıktı. Bu sırada hava biraz daha iyi olmuştu en azından yağmur yağmıyordu ve güneşliydi.

Zeliha YILDIRIM
10/B No:1422